

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. K.
X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2025, čj. JMK 162334/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2025, čj. JMK 162334/2025, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Soud v této věci rozhoduje již potřetí. Ve svém prvním rozsudku dospěl k názoru, že žalobce několikadenním parkováním přes Velikonoce, které na počátku a konci doby parkování nebylo oprávněné, naplnil formální a materiální stránku přestupku. Uložil ale správním orgánům, aby (1) rozhodly o jednom trvajícím přestupku žalobce (namísto dvou, jak původně věc posoudily), a aby (2) s ohledem na to přehodnotily své úvahy o správním trestu.
2. Správní orgány přesto znovu rozhodly, že žalobce spáchal dva samostatné přestupky. Proto soud znovu jejich rozhodnutí zrušil a uložil jim splnění stejného pokynu. Dodával, že při

úvahách o *povaze a závažnosti přestupku* mohou zohlednit, že trvající přestupek zahrnuje určitou dobu, po kterou vyvolaný trvající stav nebyl protiprávním.

3. Správní orgány však místo toho v novém řízení žalobci přičetly celou dobu parkování jako přítěžující okolnost. Žalovaný pak i nyní zopakoval argument o dvou přestupcích. Proto soud znovu žalobci vyhověl.

II. Relevantní skutkové okolnosti a dosavadní rozhodnutí ve věci

4. Dne 6. 4. 2023 před 7:00 stálo vozidlo provozované žalobcem na parkovacím místě vyznačeném tzv. modrou zónou na Rooseveltově ulici v Brně. Žalobce si platil roční rezidentní parkování. Období, na které poplatek za rezidentní parkování uhradil, však o den dříve uplynulo. V době průjezdu monitorovacího vozidla tedy žalobce stál na daném místě bez oprávnění a bez zaplacení. Stejný scénář se opakoval dne 11. 4. 2023 těsně po sedmé hodině ráno.
5. Žalobce si hned 6. 4. 2023 požádal o prodloužení rezidentního parkování. Oprávnění však platí nejdříve dnem připsání platby. K tomu došlo dne 12. 4. 2023. Ve dnech 6. 4. 2023 až 11. 4. 2023 tedy žalobce oprávnění k rezidentnímu parkování neměl. V pátek 7. 4. 2023 byl přítom Velký pátek. Pak následovala Bílá sobota a Boží hod Velikonoční. A v pondělí 10. 4. 2023 bylo Velikonoční pondělí. V těchto dnech se za parkování nemuselo platit.
6. Magistrát města Brna, odbor přestupků v dopravě („magistrát“) rozhodnutím ze dne 16. 1. 2024, čj. OPD-70664/23-39, poté shledal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla spáchaných 6. 4. 2023 a 11. 4. 2023 kvůli neoprávněnému stání jím provozovaného vozidla v modré zóně. Uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč. Jako k přítěžující okolnosti přihlédl ke dvojímu porušení zákona. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2024, čj. JMK 54172/2024 („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.
7. Soud ovšem rozsudkem ze dne 8. 7. 2024, čj. 41 A 13/2024-34 („první rozsudek“), zrušil obě výše uvedená rozhodnutí. Správní orgány podle soudu mohly vyjít z toho, že *šlo o jeden trvající přestupek*, tedy že žalobce od 6. 4. 2023 do 11. 4. 2023 stál na daném parkovacím místě bez nutného oprávnění. V žalobě se k tomu totiž doznal. *Bylo proto úkolem správních orgánů nově rozhodnout o jednom trvajícím přestupku žalobce (namísto dřívějších dvou), spočívajícím v takto nově vymezeném skutku, a přehodnotit v jeho světle své úvahy o správním trestu. Předtím totiž přihlédly jako k přítěžující okolnosti, že žalobce spáchal více přestupků [§ 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Žalovaný nepodal proti prvnímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost.*
8. Magistrát nicméně rozhodnutím ze dne 16. 9. 2024, čj. OPD-70664/23-63 („druhé rozhodnutí magistrátu“), znovu rozhodl, že šlo o dva přestupky a uložil žalobci stejnou pokutu. O trvající přestupek podle něj nemohlo jít, protože protiprávnost vyvolaného stavu přerušily velikonoční svátky. Během nich bylo stání vozidla žalobce v souladu se zákonem. Nebylo proto možné trestat žalobce za neoprávněné stání i ve vztahu k době, po kterou stání nebylo protiprávní. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 11. 2024, čj. JMK 153332/2024 („druhé rozhodnutí žalovaného“), tyto závěry magistrátu posvětil.
9. Soud ovšem i druhé rozhodnutí žalovaného a druhé rozhodnutí magistrátu zrušil rozsudkem ze dne 30. 5. 2025, čj. 41 A 37/2024-38 („druhý rozsudek krajského soudu“). Pokud totiž znovu rozhodly o dvou přestupcích, tak nerespektovaly právní názor plynoucí z prvního

rozsudku krajského soudu. Proto jim uložil, ať už ho tentokrát respektují. A ve vztahu k části závazného právního názoru týkající se přehodnocení správního trestu uvedl, že v rámci úvah o *povaze a závažnosti přestupku* mohou pracovat s kritériem délky doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele [§ 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Zde tak mohly zohlednit, že trvající přestupek zahrnuje určitou dobu, po kterou vyvolaný trvající stav nebyl protiprávním. Ale nemohly z toho dovozovat, že šlo o více přestupků. *Žalovaný ani proti druhému rozsudku krajského soudu nepodal kasační stížnost.*

10. Magistrát ve věci rozhodl znovu svým rozhodnutím ze dne 8. 9. 2025, čj. OPD-70664/23-89 („třetí rozhodnutí magistrátu“). Tentokrát již rozhodl, že šlo o jeden trvající přestupek. Žalobci za něj uložil stále tu stejnou pokutu ve výši 2 000 Kč. Uvedl, že neoprávněné stání trvalo šest po sobě jdoucích dnů. Během Velikonoc je navíc tradičně vyšší poptávka po parkovacích místech kvůli návštěvám rodin a přátel. Jednání žalobce tedy vykazuje vyšší míru společenské nebezpečnosti, protože došlo k dlouhodobému omezení parkování oprávněných vozidel v době, ve které je jeho potřeba vyšší oproti běžným dnům. Magistrát proto žalobci uložil pokutu uprostřed zákonné sazby. Magistrát také na poslední stránce svého rozhodnutí zmínil, že postupoval podle § 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky. Dodal, že nezjistil polehčující okolnosti. A ve smyslu § 40 téhož zákona naopak jako přitěžující okolnost zohlednil délku trvání neoprávněného parkování na místě přestupku, zahrnující období velikonočních svátků.
11. Žalobce se odvolal. K otázce délky neoprávněného parkování dodal, že o svátcích a víkendech nemusí řidiči platit parkovné nebo prokázat povolení k parkování. Magistrát tedy žalobce sankcionuje za parkování, které je od placení osvobozené. Přitom v minulosti magistrát právě na parkování zdarma o svátcích odkazoval, pokud trval na svém názoru, že šlo o více přestupků. Závažnost přestupku byla podle žalobce nulová. Neakceptoval ani výši uložené pokuty, kterou se podle něj magistrát snaží za každou cenu obhájit.
12. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 18. 11. 2025, čj. JMK 162334/2025 („třetí rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobce zamítl a potvrdil třetí rozhodnutí magistrátu. Pokud jde o uloženou pokutu, tak k ní uvedl, že je v zákonném rozpětí a s odůvodněním její výše se ztotožnil, včetně posouzení přitěžující okolnosti v podobě neoprávněného šestidenního stání trvajícího přes Velikonoce, kdy je tradičně vyšší poptávka po parkovacích místech. Jednání žalobce tedy i podle žalovaného mělo vyšší společenskou nebezpečnost, protože došlo k dlouhodobému omezení možnosti parkování oprávněných vozidel. V závěru svého rozhodnutí ještě žalovaný k uložené pokutě dodal, že ji považuje za přiměřenou a odůvodněnou vzhledem k počtu přestupků projednávaných ve společném řízení.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

13. **Žalobce** nesouhlasí s tím, jak správní orgány hodnotily dobu, po kterou vozidlo stálo na místě. Kvalifikovaly parkování přes dny pracovního volna o Velikonocích jako přitěžující okolnost, což je absurdní. V době svátků je parkování v zóně zdarma. Postrádá jakoukoli logiku tvrdit, že v této době dochází ke zvýšení závažnosti skutku. Správní orgány v průběhu let měnily své názory podle toho, co se jim aktuálně hodilo k obhájení závěru o vině. Není možné délku parkování hodnotit jako přitěžující okolnost, pokud část této doby stát dokonce sám označuje jako parkování zdarma a formálně ji nehodnotí jako přestupek.

14. Ve zbytku žaloby žalobce namítá, že nenaplnil formální a materiální stránku přestupku. Tvrze porušení spočívalo jen v krátkém formálním prodlení s prodloužením rezidentského oprávnění. Současně zcela absentovala společenská škodlivost, protože parkoval jako faktický rezident bez jakéhokoli dopadu na chráněný zájem. Šlo jen o porušení podzákonného nařízení, nikoli zákazové nebo příkazové značky. Existovala možnost využít návštěvnické hodiny. A správní orgány navíc pracovaly s nepřiléhavou judikaturou, ignorovaly polehčující okolnosti a postupovaly čistě formalisticky bez racionálního vyhodnocení skutečného významu skutku.
15. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě kromě odkazu na své rozhodnutí uvádí, že žalobce není trestán za administrativní pochybení v rámci soukromoprávního vztahu, ale za porušení povinnosti stanovené dopravním značením. Samotný fakt, že žalobce nechápe, proč správní orgány od počátku neřešily celou kauzu pouze administrativně, bohužel neznamena, že porušování místní regulace provozu dopravní značkou není jednání, které by nenaplnňovalo formální znaky přestupku, tudíž i jeho materiální stránku. Vozidlo žalobce bylo v danou chvíli zaparkováno, jak tvrdí sám žalobce, k registraci dlouhodobého parkovacího oprávnění nedošlo, tudíž parkovací místo bylo využíváno v rozporu s dopravní značkou. Žalobce neuvedl žádné specifické okolnosti, které by měly vyloučit jeho odpovědnost za přestupek provozovatele motorového vozidla.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba je *důvodná*.
17. Správní orgány znovu – byť jen částečně – nerespektovaly závazný právní názor soudu plynoucí z druhého rozsudku krajského soudu. Již správně rozhodly o tom, že jednání žalobce představovalo jeden trvající přestupek. Ale pochybily při úvahách o uloženém trestu.
18. Soud zejména upozorňuje na bod 28 druhého rozsudku krajského soudu, ve kterém vysvětloval, že:

„[p]ro kvalifikaci určitého skutku jako trvajícího přestupku (...) nehraje roli, že se vyvolaný protiprávní stav na určitou dobu *nezávisle na vůli pachatele* stane souladným s právem, pokud trvá dál a znovu se pak stane protiprávním. Onen dočasný soulad s právem by neměl zapříčiňovat vznik přítěžující okolnosti § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Měl by podle soudu hrát roli už v rámci úvah o *povaze a závažnosti přestupku* při práci s kritériem délky doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele [§ 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky]. *Zde správní orgány mohou zohlednit, že trvající přestupek zahrnuje určitou dobu, po kterou vyvolaný trvající stav nebyl protiprávním. Ale nemohou z toho dovozovat, že šlo o více přestupků.*“ (zvýraznil soud)
19. Podle soudu z toho přirozeně plynulo, že pokud trvající přestupek zahrnuje určitou dobu, po kterou vyvolaný trvající stav nebyl protiprávním, tak tuto dobu lze při hodnocení povahy a závažnosti přestupku přičíst žadateli *ve prospěch*. Nejenže tedy nebylo možné kvůli této době parkování dělit do dvou přestupků, ale současně tato doba *snižuje závažnost* žalobcova jednání. Nečiní jej tedy více závažným, jak to dovozují správní orgány.
20. Soud proto shledává důvodnou související žalobní argumentaci. Pokud správní orgány opíraly vyšší závažnost žalobcova parkování v průběhu Velikonoc o vyšší parkovací poptávku, tak opravdu nejde o pádný argument. Během tohoto období žalobcovo jednání nebylo protiprávní, což právě správní orgány měly zohlednit výše uvedeným způsobem ve prospěch žalobce při úvahách o výši pokuty, kterou stále žalobci ukládají ve stejné výši.

21. Soud dodává, že (1) trvající povaha žalobcova přestupku, jíž se soud blíže zabýval ve svém druhém rozsudku (body 19 až 29), a (2) úvaha o jeho povaze a závažnosti, jsou dvě různé věci. A byť tedy šlo o trvající přestupek, tak to automaticky neznamenalo, že celé jeho trvání je třeba automaticky negativně promítnout do úvahy o povaze a závažnosti takového přestupku, resp. že jde dokonce o přitěžující okolnost. To podle soudu logicky plynulo z jeho druhého rozsudku.
22. Z druhého rozsudku krajského soudu se také ale dalo dovozovat, že chybějící protiprávnost parkování vozidla žalobce v průběhu Velikonoc, může hrát roli v tom smyslu, že to bude snižovat závažnost žalobcova přestupku. To se mělo promítnout ve výši pokuty. Právě při práci s tímto kritériem podle § 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky mohli magistrát a žalovaný docílit toho, aby žalobce za formálně i materiálně spáchaný trvající přestupek dostal spravedlivý trest odpovídající tomu, že právu parkování žalobce z celkových šesti dnů odporovalo jen ve dvou dnech – na Zelený čtvrtek 6. 4. 2023 a v úterý 11. 4. 2023.
23. Jestliže tedy magistrát naopak celou délku trvajícího přestupku přičítal žalobci jako přitěžující okolnost, navíc s nepřiliš pádným argumentem o vytíženosti parkování během Velikonoc, a žalovaný se s tím ztotožnil, přičemž dokonce – patrně z předcházejících zrušených rozhodnutí – ponechal ve svém třetím rozhodnutí argumentaci, že pokutu považuje za správnou s ohledem na počet přestupků, tak obě rozhodnutí správních orgánů jednak nerespektují právní názor plynoucí ze třetího rozsudku a nadto trpí nezákonností.
24. Soud proto opět shledal žalobu důvodnou. V dalším řízení bude úkolem správních orgánů znovu přehodnotit úvahu o správním trestu a správně použít kritérium *povahy a závažnosti přestupku* předvídané § 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky, kde ve prospěch žalobce zohlední, že trvající přestupek žalobce zahrnuje dobu čtyř dní ze šesti, po které vyvolaný stav nebyl protiprávním. Nemohou naopak jako přitěžující okolnost vzít v potaz délku celých šesti dní trvajícího přestupku žalobce. Neoprávněně totiž parkoval jen dva dny.
25. Pokud jde o zbylé námitky žalobce, tak ty podle soudu není již třeba v tomto rozsudku vypořádávat (stejně soud postupoval ve druhém rozsudku). Nedůvodné námitky, které se týkají materiální stránky přestupku, již soud vypořádal v prvním rozsudku, kde shledal počínání žalobce společensky škodlivým (viz body 34 až 41 prvního rozsudku krajského soudu). V prvním rozsudku také soud dospěl k závěru, že žalobce naplnil formální stránku přestupku (viz body 26 až 33 prvního rozsudku krajského soudu). Tyto právní závěry zavazují i samotný soud a není na nich třeba nic měnit. Proto ani opakované vznášení těchto nedůvodných námitek nemůže bez nějaké významné skutkové změny založit jejich důvodnost.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy zrušil třetí rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud tentokrát nezrušil i rozhodnutí magistrátu, byť trpí týmiž vadami jako rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného, který jediným výrokem zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu, totiž nelze přehledně a chirurgicky přesně zrušit, pokud jde o jeho výrokovou návaznost na rozhodnutí magistrátu. Výrok o vině rozhodnutí magistrátu ovšem ob stojí a není nutné ho zrušit. Neobstojí naopak výrok o trestu. Soud nicméně nemá k dispozici výrokovou možnost, jakou by tento závěr mohl do výroku svého rozsudku promítnout. To bude úkolem pro žalovaného v dalším řízení, kde bude postupovat podle §

90 odst. 1 písm. b) správního řádu: zruší výrok rozhodnutí magistrátu o trestu a věc mu v této části vrátí k dalšímu řízení se závazným právním názorem odpovídajícím tomuto rozsudku. Žalovaný totiž nemůže přistoupit ke změně výroku podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, protože by tím žalobci, jemuž se výrokem o správním trestu ukládá povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V dalším řízení správní orgány váže právní názor plynoucí z tohoto rozsudku.

27. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady si žalobce nevyčísil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li zaměstnanec stěžovatele nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce